

ЧЕРНАТА МИДА ИНДИАНСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Живка Тодорова, —

chitanka.info

Някога отдавна, много отдавна на морския бряг живяла една старица. Имала си тя малка колибка — толкова стара, че едва се крепяла да не падне. Старата жена си нямала ни деца, ни близки — нямало на кого да се порадва, нямало кой да ѝ помага. За да не умре от глад, тя събирала дребни рибки, изхвърлени на морския бряг, и се хранела с тях. Но когато бушувала буря, старицата не смеела да си подаде носа от вратата, камо ли да отиде за риба. Така стояла гладна дни наред, докато стихне бурята. Когато морето утихвало и слънцето уплашено надничало изпод разкъсаните облаци, старата жена излизала. Тя събирала тогава много риба, миди, дори дъските, които морските вълни са изхвърлили на брега.

Една нощ завила страшна буря. Плиснал дъжд, морето забучало, на небето засвяткали мълнии, гръмотевици разтърсвали земята, като че идвал краят на света. Старицата стояла в студената и влажна колибка и чакала да стихне бурята. Но изведнъж задухал толкова силен вятър, че едва не, съборил малката колибка. На вратата нещо потропало: чук, чук, чук... Жената се изплашила много, но все пак отишла да отвори — може би някой да се нуждае от нейната помощ, да търси приют в старата колибка?

Отворила вратата и що да види? На прага лежала голяма черна мида. От вътрешността ѝ, през цепнатините на черупката, излизала ярка, ослепителна светлина. Старицата вдигнала мидата, поставила я на масата и отишла да затвори вратата. В това време чула глас, който идвал много отдалеч:

— Не затваряй вратата. Ще ти се отплатя, както трябва.

Жената не затворила, а само притворила вратата. В този миг гръмотевиците спрели, бурята утихнала, морето се успокоило. А колибката се изпълнила с толкова много светлина, колкото не е имало тук никога преди. Чудната светлина излизала от голямата черна мида, която започнала да се разтваря бавно като огромно черно цвете. Когато мидата се разтворила напълно, бабичката едва не паднала от изненада. Вътре в черупката лежало момиченце със златни косици и с такива блестящи очички, каквито никой не е виждал до днес. Сама бабичката гледала и не вярвала. Но какво е това? Вместо крачка, детето имало опашка като рибка. Само че неговата опашка била обсипана с брилянтнови люспи и розови перли.

Много се зарадвала бабата на детенцето. Взела едно кошче, постлала го с червени листенца от мушкато и сложила върху тях своето малко гостенче. Кошчето поставила до прозореца, та сутрин слънцето да го огрява с първите си лъчи, а през деня детенцето да гледа морските вълни, които го изнесли на брега. След това бабичката си легнала щастлива, че вече не е сама в своята колибка.

Когато заспала, открехнатата врата изскърцала, отворила се и в стаичката влязла прекрасна морска русалка с корона от перли на главата. Тя се навела над детенцето, прегърнала го нежно, накърмила го и го сложила да спи в кошчето. Когато започнало да се развиделява, русалката погледнала с мъка към дъщеричката си — трябвало да си върви.

Тя приближила тихо до леглото на старицата, оставила там шепа бели перли и проговорила с тих, далечен глас:

— Благодаря ти, старице, че запази дъщеричката ми от злия магьосник, който унищожил царството ми и ме плени. Пази я още трийсет дни и трийсет ноци и ще ти се отплатя богато.

Още не казала това и морската царица изчезнала. Старата жена се събудила и намерила перлите, оставени от морската царица. Но те не ѝ били нужни. Повече се зарадвала тя, когато на морския бряг намерила много храна. С нея щяла да преживее не един, а няколко дни.

Целият ден старата жена се радвала на момиченцето. Когато дошла нощта, вратата отново се отворила и в стаята влязла красивата русалка. Тя нахранила детето, порадвала му се и отново оставила дар за старицата — шепа бели перли. Когато започнало да се развиделява, тя зашепнала с тих, далечен глас:

— Пази дъщеричката ми още двайсет и девет дни и ноци. Ще ти се отблагодаря добре...

И изчезнала като мъгла над морето. Старицата се грижела за златокосото детенце, гледала го цели трийсет дни и трийсет ноци, както я помолила морската царица.

Дошла и последната нощ. Бабичката не си лягала. Чакала морската русалка. Точно в полунощ вратата изскърцала и прекрасната русалка с перлена корона на главата влязла в колибката.

— Дойдох за дъщеря си, бабо — продумала тя. — Твоята добрина победи злия магьосник. Ако не беше прибрала черната мида, ако не беше оставила открехнатата вратата, никога нямаше да се

освободим от неговата власт. Затова ще ти се отплатя богато — каза царицата, свалила перлената си корона и я подаде на старата жена.

Старицата поблагодарила от сърце за царския дар и каза: Вземи си перлите, хубава русалке. Те не са ми нужни. Ако искаш да ми доставиш радост, позволи ми да виждам от време на време златокосото ти момиченце.

Морската царица се усмихнала, кимнала с глава и пред изгрев слънце изчезнала с девойчето си.

Оттогава всяка сутрин старицата намирала на морския бряг много храна. А когато морето ставало гладко като стъкло, тя се взираше в прозрачните му води и виждала златокосото девойче с чудни очички и обсипана с брилянти и перли опашчица. Тогава старата жена си казвала:

— Колко хубав е днес денят!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.